

[Forsvarsministeren.]

ansvarlige minister. I løbet af ganske kort tid håber jeg at kunne give en fuldkommen redegørelse og samtidig anholde en fuldkommen urigtig påstand fra det ærede medlem hr. Hans Hedtoft.

Viggo Stareke: Jeg vil gerne have lov til at bringe den højtærede udenrigsminister en tak for hans udtalelser om Sydslesvig og selvbestemmelsesretten. Jeg indrømmer den højtærede udenrigsminister, at jeg havde ventet at få dette svar; men problemet betyder umådelig meget for den sydslesvigske befolkning, og vi bør aldrig glemme, at det er godt for den, at det bliver gentaget fra denne talerstol, hvad der er vort standpunkt.

Hvad angår Tysklands fremtidige skæbne, synes jeg, man må gøre sig klart, at der er en risiko, hvad man så gør. Fornylig har den franske marskal Jouin givet udtryk for, at de tyske divisioner bør være selvstændige under tysk kommando. Jeg vil gerne spørge den højtærede udenrigsminister, hvilken stilling han eventuelt kunne tænke sig at tage til den fremtidige udvikling. Jeg synes, den angst for Vesttysklands genoprustning, der pustes op, er noget overdimensioneret, for man må ikke glemme, at vi i dag kun har det vestlige Tyskland indenfor den vestlige verden; det drejer sig om et halvt Tyskland, og det vil i givet fald dreje sig om et Tyskland indenfor en stor, omfattende solidarisk helhed som Atlantpagten, hvilket jeg tror vil være til alle parter fordel.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) henviste til, at man burde have søgt løsningen af de internationale problemer indenfor De Forenede Nationer. Det er et meget akademisk ønske, det er en politik, som ikke er videre realitetsbetonet. Det tror jeg også det ærede medlem mener; i modsat fald vil jeg bede det ærede medlem forklare, hvordan det radikale venstre i sin tid kunne gå med til en skandinavisk defensiv pagt, når De Forenede Nationer efter hans skøn var tilstrækkelig. Jeg synes, det ville være godt at få klarhed over dette spørgsmål.

Det ærede medlem spurgte, om jeg kunne tænke mig at gå med til den milliard, som forsvaret ville koste. Jeg henviser til, at retsforbundet har erklæret, at det økonomiske ikke er afgørende. Det afgørende er for os opbygningen af vort forsvar, således

at det frihedsmoment, som den vestlige verden kæmper for, også giver sig udtryk indenfor forsvarets opbygning. Vi har her en lang række realiteter og erfaringer at bygge på. Vi har den erfaring, som modstandsbevægelsen gav os, den erfaring, som vore befalingsmænd, der allesammen er frivillige, har givet os, den erfaring, som vort hjemmevern har givet os, som den danske brigade i Sverige og de danske tropper i de allierede styrker under krigen, der alle var frivillige, har givet os. Dertil kommer, at militære sagkyndige af moderne format i dag er enige om, at en effektiv hær må bestå af specialister med langtidstjeneste, og at langtidstjenesten gør frivillighed og løn nødvendig. Vi anser dette spørgsmål for at være meget vigtigt både af retslige, moralske grunde og af hensyn til forsvarets effektivitet. Vi har altid haft det standpunkt, og det ærede medlem ved, at vi har dette standpunkt.

Hele spørgsmålet om de 18 måneders tjenestetid har vi givet et mere praktisk acceptabelt svar på i det forsvarsforslag, vi har fremsat, som jeg dog indrømmer endnu ikke er blevet færdigbehandlet i udvalget.

Den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, var så uvenlig at svare på en høflighed med nogle bemærkninger, som jeg ikke vil kalde hovne, men som dog nærmede sig dette begreb. Jeg tror ikke, det er udtryk for en egenskab, som er karakteristisk for det ærede medlem, men jeg tror, det hænger noget sammen med en vis bitterhed, som det ærede medlem endnu føler, fordi retsforbundet havde en del af ansvaret for, at det ærede medlem ikke længere er den højtærede statsminister. Jeg indrømmer, at der er en vis væld og massivitet over den enighed, som socialdemokratiet kan præstere, men denne enighed er jo kunstig — vær nu bare ærlig og indrøm det —, den er udtryk for en form for partidiktatur og partiterror, som dækker over en indre uenighed, der tydeligt kommer frem i gallupundersøgelser. Den uenighed, som hersker indenfor retsforbundet, er derimod åbenbar; vi har aldrig prøvet at skjule den med nogen rød kåbe af terror eller af diktatur. Jeg indrømmer, at mit parti er beskedent af størrelse, men det kan der bødes på med tiden. I de sidste 5 år har retsforbundet 6-doblet antallet af sine mandater